

Ohlopkov promite să revină, de astă dată abordând problemele ce privesc modalitățile punerii în scenă.

D. V.

Piese românești în Cehoslovacia

În cursul anului 1957, dramaturgia română a fost prezentă pe scenele cehoslovace, cu două lucrări ale lui Mihail Se-

Afiș la „Steaua fără nume“
a lui Mihail Sebastian

bastian: *Ultima oră* și *Steaua fără nume*, care s-au reprezentat cu un deosebit succes la Praga, Karlovy Vary și Céske Budejovice.

Traducerea acestor lucrări se datorează doctorului Jan Makarius, care a terminat de curind și traducerea piesei *Titanic-vals* de Tudor Mușatescu, aceasta urmînd să fie pusă în scenă la începutul anului viitor la Teatrul de Stat din Gottwaldov.

În momentul de față, același traducător

lucrează la tălmăcirea pieselor *Fintina Blanduziei* de V. Alecsandri, *Patima roșie* de Mihail Sorbul și *Capul de rățoi* de G. Ciprian, care, de asemenea, vor vedea lumina rampei în cursul anului viitor pe scenele din R. Cehoslovacă.

Piese *Ultima oră* și *Steaua fără nume* vor apărea și în volum, în editura „Orbis” din Praga, în cursul acestei luni.

Dramaturgie fără viitor

Precedată de o susținută campanie publicitară, premiera pariziană a piesei *Pisica pe acoperișul incins* a dramaturgului american Tennessee Williams a fost, de la prima reprezentare, o cădere categorică. Povestea soțului care-și neglijează soția, acordînd preferință băuturii și pe care doar o clauză testamentară și perseverența soției îl obligă să-și reia obligațiile conjugale, n-a trezit nici un ecou în rîndurile spectatorilor francezi, în schimb, a dezlănțuit un viu atac din partea presei de specialitate. Iată, spre exemplificare, cîteva din epitetele pe care Jacques Lemarchant le adresează piesei, în cronică pe care o semnează în „Figaro littéraire”: „o culme a dezgustului”, „adevărată porcărie”, „o expoziție de moravuri, în măsură să înjosească și să insulte demnitatea umană”. Nu ne propunem, în cadrul acestor rînduri, o analiză competentă a piesei *Pisica pe acoperișul incins*. Ne reține însă atenția soarta din ce în ce mai neagră ce revine pieselor americane reprezentate pe scenele franceze și pe care premiera mai sus-ămintită o confirmă deplin. Dramaturgia americană — folosind o terminologie comercială — nu mai rentează nici în Franța, nici aiurea. Fenomenul nu e nou, primele lui simptome s-au manifestat în urmă cu cîțiva ani și, de atunci, boala a progresat mereu. Excepție fac piesele lui Eugene O'Neill, deși mai puțin jucate în ultima vreme, și lucrările lui Arthur Miller. În rest, mai toată dramaturgia importată de peste ocean nu reușește să se impună.

Răceala cu care spectatorii francezi întîmpină dramaturgia nord-americană a preocupat și preocupă o seamă de critici teatrali, care s-au străduit a descoperi cauzele